ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Θανάση Σκαμνάκη**

Μέσα στην τόση ταραχή, το καλοκαίρι υπενθυμίζει την παρουσία του αλλά και διακριτικά αποσύρεται για να μη δώσει στόχο, επιτρέποντας μόνο στο μουντιάλ αιχμές «αποπροσανατολισμού».Να διευκρινίσω, επειδή εμείς είμαστε με τους ανθρώπους, που είναι δυνατοί και αδύναμοι, επιρρεπείς στο λάθος και έτοιμοι να αποπροσανατολιστούν γιατί το έχουν ανάγκη, επειδή εμείς όταν μιλάμε για αγώνες, σοσιαλισμούς, κομμουνισμούς και τέτοια, έχουμε στο μυαλό μας, ή οφείλουμε να έχουμε, όχι αφηρημένα αντικείμενα κι αφηρημένη Ιστορία, αλλά τους πραγματικούς ανθρώπους, συμμεριζόμαστε την ανάγκη και τη χαρά μιας νίκης, έστω και ποδοσφαιρικής, γιατί ποιός ξέρεις πόσες μέρες βγάζει κάποιους από την κατάθλιψη. Εν γνώσει των παρενεργειών που συνεπιφέρουν (η νίκη και ο αποπροσανατολισμός) και που δεν οφείλονται αποκλειστικά σε αυτά, αλλά κυρίως στις δικές μας ιστορικές ανεπάρκειες.

Μετά τη νίκη της εθνικής ομάδας την Τρίτη ακολούθησαν πολλά και διάφορα σε κανάλια, εφημερίδες κλπ. Πως η πονηριά του Σαμαρά μας έδωσε το πέναλτι της νίκης. Ήταν ή δεν ήταν πέναλτι; Μάλλον ναι, αλλά κι αν δεν ήταν, λένε, φτάνει που δόθηκε. Τι μπορεί να σκέφτεται ένα μοναχικό μυαλό για τέτοια γεγονότα είναι αξιοπερίεργο. Και μερικές φορές αξιομνημόνευτο, γιατί βάζει στο παιχνίδι πράγματα μη εμφανή.

Ας φανταστούμε: ο αγώνας Ελλάδα-Κόστα Ρίκα απόψε είναι ισόπαλος. Στην τελευταία φάση των καθυστερήσεων ο έλληνας επιθετικός πέφτει μέσα στην περιοχή. Ο πιο κοντινός αμυντικός είναι σε απόσταση τουλάχιστον μισού μέτρου, οπότε δεν υπάρχει περίπτωση επαφής. Ο διαιτητής σφυρίζει, ωστόσο, πέναλτι. Ο αντίπαλοι διαμαρτύρονται, αλλά, ω του θαύματος, διαμαρτύρεται και ο Έλληνας, λέγοντας πως μόνος του έπεσε. Ο διαιτητής επιμένει να δείχνει την άσπρη βούλα. Ο παίχτης, ο ίδιος, παίρνει την μπάλα, τη στήνει και

επιδεικτικά την στέλνει στον ουρανό αποδίδοντας δικαιοσύνη. Το παιχνίδι πάει παράταση κλπ. (ας πούμε πως η Ελλάδα χάνει και αποκλείεται).

Ακολουθεί πανδαιμόνιο. Οι άνθρωποι σε όλον τον πλανήτη, και αυτοί που παρακολουθούν ποδόσφαιρο και οι άλλοι, μάρτυρες μιας πρωτοφανούς εκδήλωσης ηθικής συνείδησης, το έχουν πρώτο θέμα στις συζητήσεις τους. Άλλοι αποθεώνουν κι άλλοι λοιδορούν. Στην Ελλάδα κάποιοι, μαζί κι εμείς, βγαίνουν στο δρόμο να επιδοκιμάσουν. Οι περισσότεροι βγαίνουν κι αυτοί στο δρόμο και βρίζουν, γιατί χάθηκε μια ιστορική ευκαιρία πρόκρισης.

Η κοινωνία βγάζει στην επιφάνεια τα βαθύτερα διχαστικά της ένστικτα. Οι επίσημοι μένουν αμήχανοι, δεν στέλνουν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα κι οι δημοσιογράφοι ξεχνούν τα περί «αρχαίου πνεύματος» και «αθλητικού ιδεώδους» και αποδοκιμάζουν. Οι μεγαλοπαράγοντες παίρνουν αυστηρά μέτρα να μην επεκταθεί το φαινόμενο. Η ΕΠΟ δεν τιμωρεί τον διεθνή αλλά τον υποβαθμίζει. Υπάρχουν ασφαλώς κι εκείνοι που στέκονται στη μέση, ναι μεν είχε δίκιο αλλά δεν έπρεπε και τα λοιπά τέτοια... Ένας νέος θρύλος δημιουργείται, που μαθαίνει τους ανθρώπους, κυρίως τους νεώτερους, να ζουν και να σκέφτονται διαφορετικά και για την ουσία των πραγμάτων. Πως τα πέτσινα πέναλτι και η ψεύτικη νίκη δεν είναι επιτυχία... Συνεχίστε τη φαντασία, εμένα ο χώρος δεν με φτάνει!..

Αν ήμουν στη θέση του ποδοσφαιριστή, ακόμα και τώρα στα 60 τόσα μου, δεν είμαι σίγουρος τι θα έκανα. Αλλά δεν θέλω να ξεχνάω, όπως και πολλοί άλλοι, τα όσα με συνέπαιρναν όταν ήμουν παιδί, ο Ζορό, η Μαύρη Τουλίπα κλπ. Να μπορώ να αποδώσω δικαιοσύνη και να είμαι σε θέση να υψώνομαι στην αλήθεια της, πληρώνοντας τι συνέπειες.

Πηγή: ΠΡΙΝ